

סג"ם רוזנברג חנוך

37269

בן אילזה ויעקב

נולד ב- 8.2.1923

שרת בגדוד "גָּדָעוֹן" (13)

נפל ב- 11.7.1948 תמוז תש"ח

בקרב בג'ניין.

רוזנברג חנוך

בן יעקב ואילזה. נולד ביום 8 בפברואר 1923 בגרמניה. בית הוריו — ביתה משכילים נאור ומתקדם. עלה ארצה עם הוריו בשנת 1933. גמר את בית-הספר "תיכון חדש". חבר לתנועת "השומר הצעיר" ומדידך בה. חבר הנהיגת הקן. לאחר שעזב מהתנועה יצא לקיבוץ בית-אלפא. חבר פעיל ב"הגנה", מפקד מחלקה, מסור לפוקדיו וידיד להם. מתווך חברה בשותפות הגדל של שני העמים היושבים בארץ ביקש ללימוד את חיי העربים ולמצוא מיטילות לתחבוחם. מן השואלים והמערערים, בעל יכולת ניתוח וחוש מוסרי. יפה-תואר ותמייר-קומה. רחש אהבה عمיקה לארץ ולנופתה. למד אותה להלטה ולמעשה, כטייל למופת. השתתף בטווילים הראשונים למזכה. וכשאייר אסון עין-גדי בתש"ב עשה במרצתה, יחד עם שנים מחבריו, את הדרך הארוכה מעין-גדי לצפון ים-המלח כדי להזעיק עורה. ראה בקיבוץ את ביתו וביקש ללבת בדרך זו «מתוך שלמות נפשית כל מי חייו». נאמן לשકפת-עולםו הבהיר את עצמו, אך בבד עם תכניותיו להיות בקרב העربים, להילחם בנשק. מראשוני המתגייסים למני פרוץ המלחמה. השair אחריו רישומות המשקפות הרהורי בן הארץ על זיקתו לעמו. נפל באזרע גניין ביום ד' בתמוז תש"ח (11.7.1948). מהירת היום הובא למנוחת-עולםם בבית-הקבורות בבית-אלפא.

הנוף האנושי של החטיבה

הנוף האנושי של חטיבת גולני במלחמת העצמאות היה מגוון ורבי-פנים. הוא מאפיין את "דור תש"ח" בארץ-ישראל של אותן הימים. מייסדי החטיבה, ראשוני לוחמיה ומפקדיה, היו אנשי ההתיישבות, עובדי-אדמה מן המושבה, המושב והקיבוץ של מרחבי הגליל והעמקים, ובתוכם שומרי מסורת לא מעטים. אליהם נוספו במרוצת חודשים ארוכים בני עיר רבים ואף עולים חדשים-Anshei גח"ל ומח"ל. ראוי לציין, כי בימי תש"ח היו בחטיבה גולני בחורות רבות, אשר שירתו בכל היחידות בתפקידים שונים, ורבות מהן פועלו קשריות או חובשות קרבויות. כבר במלחמת העצמאות הייתה חטיבת גולני כור היתוך לילדי הארץ ולבני העליות השונות. בסיכום המבוא שכתב נחום גולן בספר "אילון ושלח" נאמר: "...צמחנו בנוף הגלילי ובמושורי העמקים, ובמרחבי הנגב הרחובנו אופקים - התבגרנו. ההתיישבות בעמקים ובגליל היא שננתנה לחטיבה את צביונה וחותמה המיוحد, וממנה ספגה את ערכיה, כי על כן הייתה החטיבה כפרית ונאמנה לערכי שינקה בגושי התיישבות אלו. צינו אותה תוכנותיו של עובדי-האדמה ויושב-הכפר: עקשנות, צמידות למשימה, שורשיות ושקט..."

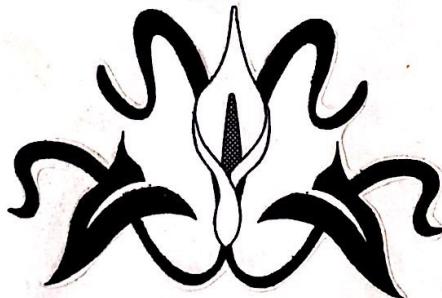
חיל בתש"ח

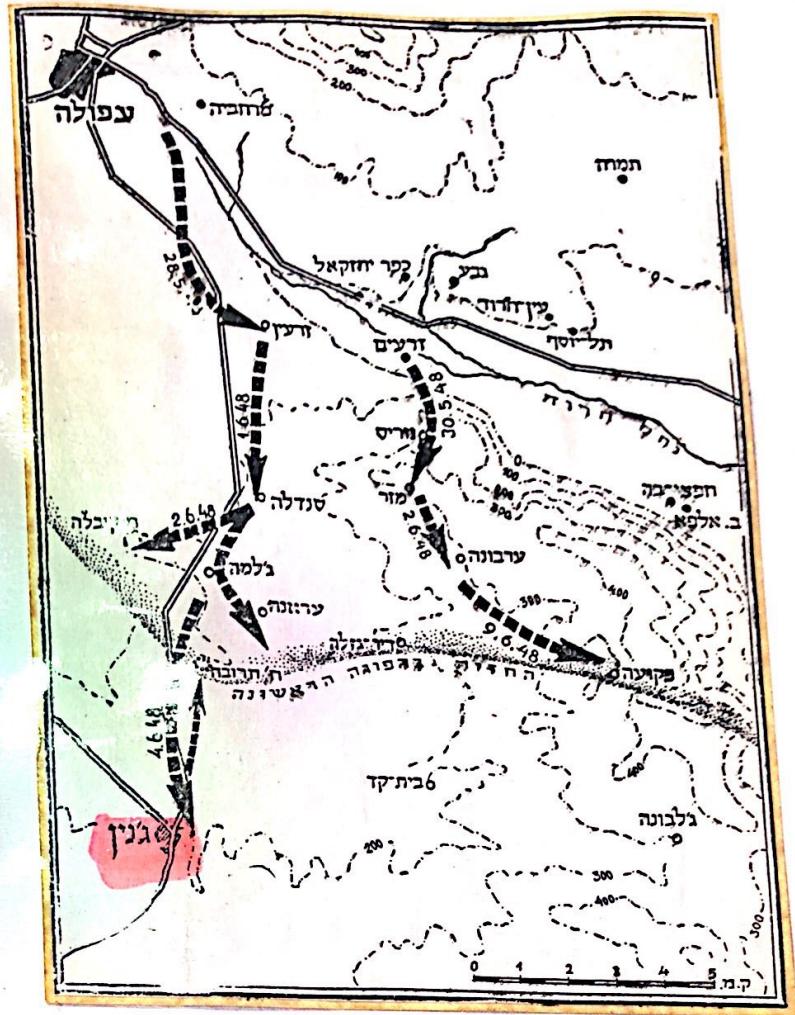
המערכה במבואות ג'נין

משנבסה חיפה, נפרצה הזרק לגליל המערבי, נלכדה עכו — וכוחות בעלי נסיוון קרבני מעליה ורוח טוביה וגועזה נשחררו לפועלם בגורוותיהם אחריות. אחר שיקולים רבים הוחלט בעיטה אחת עם המטה הכללי, לגועע לעבר המשולש ולהכotta את חווון הצפוני על-ידי כיבוש העיר בגין, מרכז גדול והשוב לנכונות האויב, תוך כדי כך הוציאו יחידות מחוית סמוכה להכotta בחדרו המערבי של המשולש, בטול'קרים.

היתה זו פעולה נזוצה מאד, זינקה ראשונה אל עבר תחומי האויב ומרכז כוחו. פעולה זו סימלה, מפנה מכריע של מעבר להתקפה, בהיקף גדול במסגרת של חטיבת שלמה. לפיכך הוכנה בדקוק ובביזור ובזמן ממושך. בלחש התגאים, שנשתנו והלכו בתמידות, נאלצנו לעبور מפעולות במוגרת צבאיות קפואה אל פעולה במסגרות גדולות, המועלות בעיות טקטיות, ארגוניות ומנהליות מורכבות וסבוכות. דבר זה דרש כושר הסתגלות גדולה של המפקדים לדרוגותיהם, גמישות בבחירה, והכנות מודוקדות.

בגין העיר שכונת בת'ור גיא עמוק שבין הרים. מצפון לשלקה עמק ג'ין דחוב הדימוי, ומעבר לו, למרחק המדוודם, עמק יזרעאל והרי גליל המתחוץ. מכל שאור העכברים סוגרים עליה הרים נישאים. הרוזה לאבטחה את העיר ולתגן עליה, צויר לבוש את הדריך הטוגרים עליה כסבעת. שני משלטים גדולים ורמיים עלולים לחזוץ גורלה של עיר זו : משלט הנמצא דרומית מזרחית לעיר ומשלט הנמצא דרום-מערבית לה, החזוק בהם – כמחזיק בעיר גופא. משלטים אלה היו מטרות התקפתנו בדורכנו לכוד את העיר, על התיירות התקופת הוטל להקייף את העיר על-ידי תנעה רבת-היקף מעבר מזה ומעבר מזה, לסגור עליה כבמליחץ על-ידי הטלטורי על המשלטים שמאחוריה, כשבותות נוספים, רוגלים ומשוריינים, סוגרים ולחצים עליון מזבחן, מן העמק הפתוח.

הנסיגת מעמק ג'ינין

יחידות נודד גדרון, שהזינו במערך ג'ינין והגלבע במשך ימי הפלוגה, החלופו צי פלוגה מנדרון "דרור", שתפסה את משלטיהם ובאה במקום. בהתאם להערכות הבודדות תאחדה לארת התהומות הקרבות נקבע גדור גדרון" כרורבת חותית, והופקע בסמכותה של החטיבה; וגדוד "דרור" אחראי היה לנוראה הדורמת של מרחב החטיבה. אנשי "דרור" פדזן לא הספיקו להסתגל למשלטיהם החדשניים ולחותות על בעיותיהם והבאים ובטרם תסתיים הפלוגה פתחו ייחידות פיקומיות בהתקפתן.

חרבר התחיל בפקעות הבפר החזק ע"י מחלוקת אחת שהגיעה אליו בלילה אוי ל-9.7.48. צם בוקר, בשיאה ייחידה לתפוס את העמדה שמדרום-מערב לכפר, נתקף בלכובת דרבים בקרבתה; הלו פתו באש. אنسנו השיבו לעומם ונסגר בחוריה אל פנים הכפר. לאחר פקעה חזקה חזרו לתפוס את העמדת, ונתברר, כי העربים לא היו בז. שעתם ומשהו לאחר מכן חתלקטו קבוצות גדולות של ערבים מקרים בהנוגתם אל היישובים פיראקים, הקיפו את הכפר משלוח עברים — מערב, דרום ומורה — המטייעו פלוי את שם והסבו את כל מבאותיו המחלקה, שהיו בה כ-20 איש. זהזקה מעמד בפניו ההתקפות הנשנות של הזרים על הכפר, אף על פי שכבר היו לה כמה נפגעים. מפקד הפלוגה, שחגיג עתה שעה לכפר בירושין, קיבל לידי את הפיקוד. המחלקה נחלקה לחיליות בנות 2-4 איש, כשהכל אחת מהן מגיחה ופורצת במפתח מעבר אחר של הכפר ומכה ברכיכות הקלושים של האויב הצר, תוך קרבת בין בתים והטלת רימונטים בקבוצות שנתקלו בהם. לכשנתקלו ביחידות מוגברות, — נסגרו לעבר אחד. בדרך הזה גרמו לאויב אבדות מרובות. לחימה זו בין הבתים, שנמשכה כ-5 שעות, התישה את כוחות האנשיים התהמורתה החלה לאוזל, והכיתור מסביב נתקדק. לא היו כל סיכויים לקבל הנבירות, והחליטו לסגת. הפצועים ומרגמת 3' הוכנסו לשורין שבא עם המ"פ, והנדג פרץ בלא כל אבטחה את הטבעה והצלחה להגיע למועדivalה בשלום, כשהכל גלגלי משוריינו מנקבים. לאחר יצאת המשורין נתרכזה המחלקה ובמהירות-אש מכל כלי נשאה פרצה צפונה אל בין מושבות האנשיים והצברים ונתקעה את מגעה עם האויב. הגדרות שימשו מהספה טוב ובזיה, והיחידה הצליפה לגולות מעבר לרכס הגלבע ולרדת לפרדי תלי-יוסוף

אביזיות המחלקה היו 4 הרוגים וכמה פצועים. היחידה הגיעו לבסיס הגדור במחביה ומפקד הפלוגה חור מיד למוקיבלה. מפקד הפלוגה חור מיד למוקיבלה. המערך שהזינו בכוחות דילילים ונתמך מהגלבע עד לג'ז, לא יכול היה להפריש מתוכו אגרות, ואפילו קטן ביותר, למפת-נגד לארת התקפה הכללית המשמשת ובה, שקרבי-פצעה שימש לה כפתחת גדור גדרון" קיבל, בהtures מטה-החטיבה, הימטר מטה-החזית ולהפריש כוחות לבליית התקפה, שערכנה כי תבא שני צידים: האחד לעבר ערמונה ומואר, והשני על מוקיבלה. בו בלילה נעה פלוגתו של יוסף שטדלך לערמונה להזניק בכפר ובמשלטים המקיפים אותה, כדי לחסם את הדרך למואר, אשר שימשה נקודת המפתח הראשית לכל הגנת מערך-הgalbus. פלוגתו של בר שי נצטווה לצאת עם בוקר לכיוון מוקיבלה.

חברים לקרב

קורות חיים

חנן רוזנברג

נולד בברלין 8.2.1923. עלה ארץ בשנת 1933. חניך בית-החינוך-מרכז בתל-אביב ובית הספר "תיכון חדש". נכנס לחנועה בשנת 1936, לגذוד "השדה" תל-אביב והוא חבר הקומונה. חבר הנהנה הראשית. נשוא כשליח בתנועה לאחר צאת גדוזו לביית-אל' פא. הגיע לקיבוץ בשנת 1945. פעל בעניניו בಥון. בשנת 1947 גמר קורס מ"כ. עם זאת המרינה היה סט-מפקד-פלוגה בגזרה 13, חטיבת "גולני".
נפטר ב-11.7.48 — ד' תמוז תש"ח, במעון רנה על נינן.
בן 25 היה בנוּפלוֹן.

חפוך רוזנברג

גולדי בברלין, גרמניה ב- 8.2.1923

נפטר ד' تمוז תשי"ח 11.7.1948

שם האב: יעקב

שם האם: עליזה

נפל בקרב על ב' ג'ין.

חנוך עלה ארזה ב- 1933. אפיק בית-החינוך-מרכז בתל-אביב ובית-ה修身
"מכירן חדש".

בכונס לוחנודעה ב- 1936, היה חבר הקומונת של גדור השדיה בתל-אביב. חבר
הגהה הראשית. נבחר כשליח לחנודעה לאחר צאת הגדור לבית-אלפא. דיביך
לקבוץ בטנה 1945.

פעיל בעביני בטהון. גמר פורס מ"כ. עם קום המדינה היה טגן-טפקד-פלוגה
בגדוד 13, חטיבת "גולני".

נפל בקרב על ב' ג'ין.

בן 25 היה בגופלו.

הנפטר אשה - קאנדה, ובן - ברוך.

קטינה, אשתו כתבת

יונה קבלנורית וחתונאך

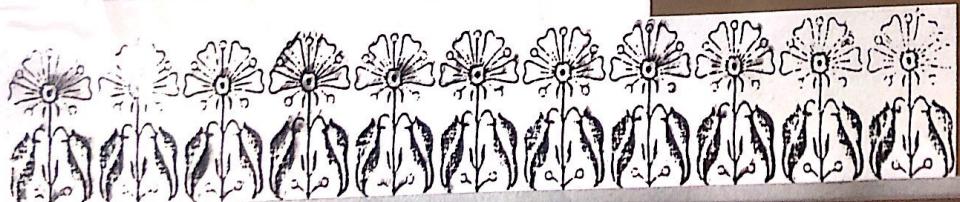
על חנוך רוזנברג, מפיו: קטינה.

הכרנו בתרומות "חטומת-הצער" בתל-אביב: חנוך חטומייך גאנזדז "רושא" גאנץ-צפונו, ואני היית תבריה בון-מרכו, הוא היה בן 20, אישיותו מפוזרת בתבונתה ומדרכיה נערץ, ואני חייתי צערת פמנה בשכונה שנייה. הכרנו בזאת מומנטאות זמינותה ואחר-כך נאכזנו להפרד: הוא היה חבר ב"הגהה-הדר羞ת" ומתוך נסיך עט. נאכזנו עם גאנזדז "ויאטה" לביט-אלפא. אני, הלבתי, לפכמה והמליצה לנו חנוך הצבה בתכ-עם. נשאנו כהן-ציגו בבייט-אלפא אם האופרה "שדייטה", לנו מתלה-עלם לראות אותה. נאכזנו - ומאי היהינו יחד, אחריו השותה בבלדותו, כמו ב"בית-הHIGH-LOW" באכזן תל-אביב ומהשייר ב"תיכון-החדש". בגערוין, הירבה לטבול ברוחבי הארץ והגיע לכל מקום מעניין. עם אימנו, שם היא אהבה לתיאבון, שפיק להיות לבננו, בפרט ובשים, אצל השומרונים, בזאת הפטת. חנוך פשענו בטישול הדאשוון שהוציא שמו גוטמן למדבר יהודה, כדי למצוא את הדרך למazardה. בעבור זמן, כשהיה בן 19, אירגן בעצמו את הטויל של תנוועת-הגעדר לשם. כאשר קה האסון ליד עין-גדי, בעקבות התפוצצות הדימוניות ליד המזרחה, רצוי חנוך ותנוועם במשך 8 שעות עד קליה להזעיק עזזה. בטיול זהה נהרגו ארבעה חניכים שלו והוא נקלע למשבר אישי קשה. עבר ובירך אצל משפחות הנפצעים, ואבק את עצמו על האסון בו היה אחראי.

חנוך היה בו למשפחה יקית אמידה, שהופיעה כבדוח מגרמניה, שם דרכשה, לנו הנאים חסמו את האפשרות לצאת. בית מאד טרבוטי, עם קשרים כטנה-הHIGH-הטפלת הקומוניסטי, שבו קראו הרבה, דיברנו מספר שנות ואיזינו כטהודן וטמאן. אני זוכרת את הביקור הדאשוון אצלם, שבו הציגו אותן בפניהם - ממש לא מפנק, או שפמי. בדור הדרגליים שהיו מוקבלים אצלם.

חנוך היה חבר ב"הגנה" ומדי פעם יצא כהשתתף בקורסים צבאיים: עזר קורס צבאי, גדר-כך קורס מפקדי-מחוקות, והיה לקצין. הוא פאוד אהב את העיסוק בטהודן לתמיז'ה היה נשק בידו. אני חשבתי שלו היה נושא בחום, היה הולך לאית צבא, עם זאת, היה בחור שקר ואכתב הרבה ובייט דגשנות, מחשבות וצערת. הוא עלה בכמה שפמי - עז-זבוב, מרבית ודרמןית - הדריך את קבוצת "אכזן" בבייט-אלפא ואס-האנזן שיסד את קידוחם ובדים בהוש-עצין.

ברודע "השבת השורה", הילך עם הדריך ליעון-ז'ילזון צי' לילזון, נסיך טר-ז'ילזון. גבריתים ונלקח לריפוי למושץ. גם שם הופיע למדאות בז'ילזון והויה מפנק בז'ילזון אלטז'ילזון למפקדי מחנה-הגעדר. בזמן המשך כתוב יאלאן. שבו אאלס מז'ילזון אלטז'ילזון אלטז'ילזון, יאט הביע את גענותו ובויה. הילם היה בגזורה מכתבי-אילס, עס דפים קטעים (צפופים, בערדיין, עז) בקושי אפשר היה לקרואו - אבל היה שאל מטען זילזון אלטז'ילזון אלטז'ילזון המכתבים.

געבוך בנה חדשים, במחצית 1947, נזקק בונזע, ובטעות אותה שנה פרצה מלחמת העצמאות. חנוך השטירן כגדוד 13 שכ "גוזבי" שבעל בסביבהו. בקרוב בטירת צבי, בכיבוש הדרוזנות זכו השטירן ותפקידו בלבוש בית-שאן, גדרון שחם נלחמים, ובכל שם שהתחזקו קדבות, שמענו את היחנות ותפקידיהם וכמו כן שכ הזמן דאגתי לו. מדי בעומק היה קופץ לשעה-קלה דבימה בלבושאותיו זאת בונזע, אני זוכרת שאמר לי: "אייזה מזל שיש לנו יכד, יש לך עוד על מה לחשוב, לא רק על זה שאתה גנחים". בשירה ביולי, מיד לאחר תום הדזזה הדר羞נה, פדצנו קדבות קשים בצד המערבי של הגלבוע. הכוחות שלנו בסוגינו מהיגנו והסתתרים בסביבה, והפלווה שכנו, שנאהזה בגבעה ליד הר מצא, הייתה נתונה בתקיפות קשות, כל כוחות עיראקיים ובפרדים מקומיים.

באוטו ליפה, לא הצלחתி להציג. בארבען לבנות-בוקר דפק יעקב איתון על הדלת. שאלתי: "נזהג אן נפצען?". יעקב אמרת "נפצען", השרטתי את דן, והוא נסע איתני לביתה החוץיים בעופכה. שם שדר אי-סדר בזרא: מהקרב הזה הגיעו פצועים רבים. גם כמה הדזזה, ובבית-החותם לא ידע איך להציגו. למצב זהה. הבעייה הייתה שכא-היה עם מי כדבר, עד שדר יבלונקה, שהיתה אז בוגרת עזירה, ראתה אותו מסתובבת, ושאלה: "מה יש מיידע לך מה את מחששת?". אמרת: "את בעל, הוא פצוע פה". היה מצאה כי אותו, וכנסתי לדגש - יתדר לא נתנו - הוא שוד-היה בחיים, ונשענו הביטה. ובערב - הוא נפטר. מסתבר שהנור שבב בשטח פצוע זמן רב, בכלל הקושי בחיל אותו, וזה בנדאה חרץ את גורלו.

לקחת חופש למשך חודש ונסעתי עם בונזע, שהיה בן שנה וחצי, להורי. הרגשתני שניי מוכרכה לצאת מהמקום הסגור הזה ובקחת אוניר. בשזרנו, לא דיברנו הרבה על מה שקרה. בונזע שאל: "אייבא אבא?", עניתי: "הוא נפטר במלחמה" - וזהו. איובי יודעת למה, אולי כי לא הדריכו אותנו איך להתנהה עם הילדיים. נשארתי בקשר הדוק מאד עם הורי, שהמשיכו לבוא לבאן באופן קבוע, אחות לחודש, במשך שנים דבוק, כל שוד ייכלו. הם סייפרו לבונזע הרבה על אביו ואני מעד שמתה עלי-כך.

אם הקיבוץ לא ידע ביום ההם כיצד לנזהג. אני זוכרת שתברתי לעצמי שמלת חדשה, והתגוזבה הייתה: "אהה, כבר מתלבשת... היי-טי בסק-הכל בת 22 וחשבתי שניי מוכרכה קצת לאוזורך את עצמי... כמצלי, ה"השלמה" היו גוף שמאן עזר: כל השנים תמכנו וודאו כא להשאיר. אותנו כבז. דן ורוצי גידלו את בונזע כמו בנים. כאשר התקשרתי עם נתן, בונזע קיבע אותו מיד. הוא שאל אותנו: "מעשווין, אתה תהיה אבא שלי?". זיהירים בינויהם הפכו למצויינים. לאורית, משומ-מה, לא ספדרנו על חנוך, עד שיום אחד באה בוכלה לחדר וסיפרה: "הילדים אמרו שנתן הוא לא אבא שלי ושל בונזע, ושאגא שעננו נהילא". ראשית, עשית ליה סדר בעבודות. אחר-כך, בונזע בן ה-12, שכל השניעם אמר שלא צריין כספר כה, הבין שאין בדידה, והוא פשוטו לךacha אחות לביית-הקדבות, נעמד ליד הקבר, ואמר מה: "את דואה, פה קבור אבא שלי", ונמן הוא ואבאו שכך אבל הוא גם אבא שלי". אצט יבין לא חזרתי על התשעות. בגיל שנה וחצי והניט בתמונה, שניצבה תמיד בדירה, וכששאלתי מי זה, הסברתי מיד.

לי היה ברור שאם לבונזע יהיה בן, הוא ישא את שם חנוך. נולדה איזיכת ואחר-כך, בשנולד הבן, בונזע שאל: "אם, מה את מציעת?". לי לא היו ספקות, משומ שחדדר הגיעם לסבא וסבתא, מני ששם יפה ומפני שchanוך היה אדם שכדי לכרוד על-שםו. בן 25 היה חנוך במותו וזה מה שהסביר בשנות. הוא היה מאל יפה, כולם ציינו זאת, ואני חישבת שעד היום לא ראיתי בחור כל-כך יפה. אני זוכרת אותן בבחור שכוכם אהבו והוא בולט בהופעתו ובכשר הבהיר שלו.

מדבריו של חנוך

קטעים ממכתב לiedyid.

----- אני יפה, פרצופי מוזא חן בעיניכם. כן, כבב זה, ואולי לא רק פרצופי. גבורה אני וחזק, ידוע כלא סיפס ביזטר ואף שנון במקצת. הבשורה העצמי של מוזא חן בעיניכם ואף אזמה מידה קלה טלי הירות, גם זו בחביבון האחדון רק מושיפה רוסם. אבל דבריב כליה אי-אפשר להסביר. גם אם אסיף כי נחשפ' אני לסיבע ומטרסס, גם זה לא יסביר מדווקל כך קיל לי לחק את תפקיידו של דון-ז'ואן.

----- עוזבה, אתן מרכות לי להיות כזה וכבר ידוע ומרקבל, שכזה אני. במקצת אתם מלגנונים על כך ובמקצת מכת וטמיין: "הלא בעצם הוא בחור טוב ובדברים אחדים אייננו כלל כזה..."
ואף אתן מלגנות לבבכן.

----- וכי חוטביכם אתם כי מאוסר אני בתפקיד זה ?
יתכן והוא הולם אוטוי, אולי כך צרייך להראות דון-ז'ואן הבון, או למלי לא סוב בתפקיד זהה. באחר דעתך, בתפקיד געימ יותר.

----- ישנה רק תרופה אחת, ופסיטה, - להתאהב. איינני מתכוון לדומן עזיר או פליידט קל... לא, להתאהב - מטעמך - להשתגע !
יודע אני איך ארגזיט כסאתהוב, יודע אני זאת היסיב, בדיזוק. יודע אני צאמ לא ארגזיס כך בדיזוק, הרי סימן הוא סלא התאהבותי. יודע אני שאהיה מסדרף ומואסר גם יחד, כאילו מטפס משחו בעמוד הסדרה טלי אדרוז
בי עצונות ואסור גם יחד, כאילו מטפס משחו בעמוד המבון, מבין דבוזג נעים. אחרי כל סיחה אתה אטח מחדס שזה האדם המבון, מבין כל כך סוב את הכל, אפילו מבלתי טהכל ייאמד. וכטאסטל את עזמי, חטב, כנה, לטען הטעלה בלבד, ואולי לטען הטעלה שבתוטבה: "האם אני יכול להטעיל גם בלעדיה?", אז מהיה רק תסובה אתה: שאיז-אפסר, שאן זוק לה, סחטווב הזה הוא מה גודול, מה שלם, עד שאיז-אפסר בלעדינו.

פזאת תהיה אהבתו.

----- הגה זהו דון-ז'ואן מלכט, בחוד' די שונז, שלא היה ברצונו אף פעם להכאייב לולדא, או להרע ללה - בכל זה גשם צאב.
פzn, גרטמי נאפ, די הרבה. זרע היה, רע הוא להכאייב, רע הוא לא שודד
מנגד, ולראות את הפאב חרחות על פני מיטחו, ולזעט כו' ב' האסטה, דע
הוא לדעת זאת ולהרגnis שאין לי מה להגיד, טלבוי קען זאכזר.

----- יתכן ז'ון-ז'ואן מלכט טעט וגאה בסוף זה, אך בחביבון האחדון איינו אלא מסכן, המחפש לדלה ואהבה ואיינו מוזאם. כל הרומנטים אינם אלא תעלופים דלים ורעים, אף זו קען ערעים מנגנו ואילו
נוחניים קוודטוב טל אהגה, רק טחה ואוּחה עזמה - - -

אתם מטהווטמים, מלגנונים מעט ומחייגים.

ובכל זאת, גם זה טושיף כבוז בעיניכם... .

14.1.43

מארץ גן גן.

הנה מושגנו חוץ גן גן לא מזמן.

ב-10.1.43 חוץ דנמרק גן גן קם מערין.

ברזיליה גן גן חוץ גן גן חוץ גן גן.

הוחזרו - (שם ה-42 ב-8 ב-20.1.43)

נדקה חוץ גן גן חוץ גן גן.

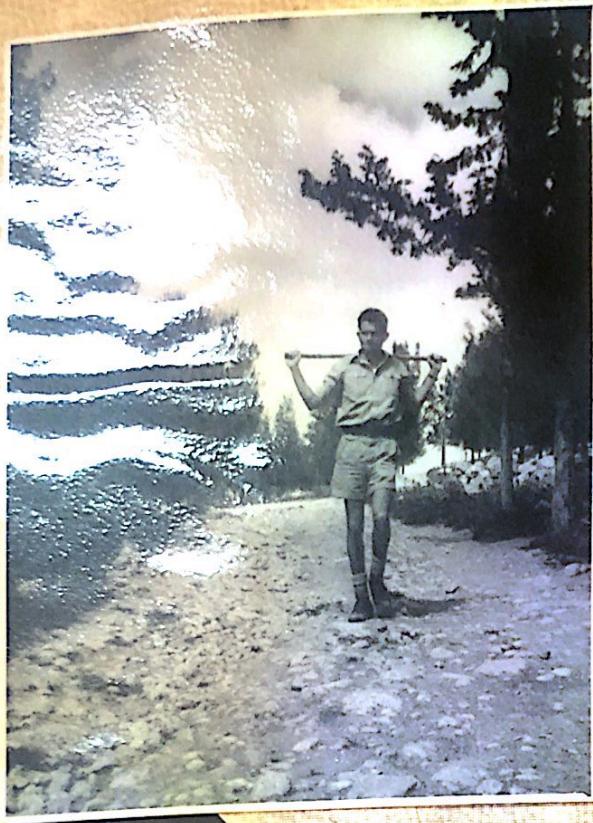
(הובעם גאנטירם)

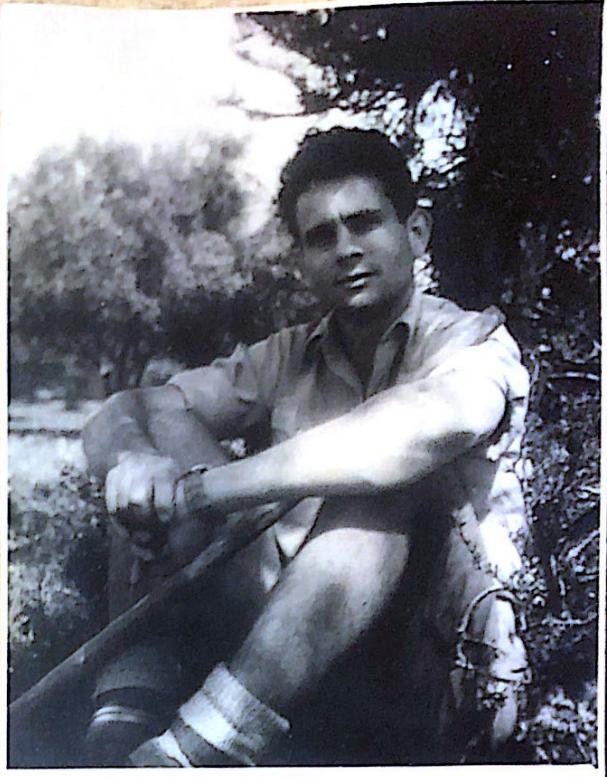
דנמרק גן גן גאנטירם נסמן.

דנמרק גן גן גאנטירם נסמן.

הוּגָן גן גן גאנטירם גאנטירם.

מכתב מחנוד לאמא

המחסכה הראונגה היתה: עין-גדע, חכבר ורבוּא טבשווליגוֹ.
המדורה, סאנטימ כת דבִים הקייפה, מחוזח חייטים שאחרי-כן. אתה רצת
או אונגע "דרילז פלטונגית" - עד קליה ממך תעסעה, זהצעת - צזוף
ביבט, צלה עזסות, זופלה למפקט, ארבעה מחרדי גד, "מעוז" בפלואן איז,
נסניאנו - פדריפים לאוֹטוֹן דזוד, חייתה זו חסעם חרואונגה שראינו במו
עינינו, איז אט שועוד לפניו רגעימ אחדים דיבר, הגיב על דברים, הבה
דע יונזת, מכען פכניות לעהיז - למתע חדל מהיות, מהגות, מהגב, לבלי
טוב. קצת היה לחשיך זאת. שבעה ימים אחרי-כן דברת אל גד, "מעוז"
אותב הדברים הפטומים, היוזאים מן הלב, סכל כך עטוק בחדרתו בלבוה
כולנו. זה היה לפני סט שנים, בשותפות נאננו או את הייגון ההוא,
כשם שבשותפות היינו בקב. "אטיר" בגד, "הצד" - צפונ. בקומוֹנה,
כנדרייכי "מעוז", כחברי הטלטת הקבוץ. הרוי זה קו יסוד אחד, המוביל

החבריים לותבים לאנרו

חשבוע מלאו שלושים שנה ל"שבת השחורה",
מתוך משלבזוק בין אعروי חקיגוץ נסתבר שרבים אינם יודעים כי
רבים מחברי בית-אלפא נטלו חלק באירוע הימיק החם.

שבת עם טמפרטורות גאותן מן תרגול

30 שנה לשבת השחורה

נאת ושראע זער

וועעה — נחגש לצאת לאיילאות מזון לנטען, מזון
בליבר. החברים, בהרגלים הסטודיו סביב
אלכיש'וראשי. האנשים פדרבו גותיינטן לא צד האונס.
מקלט הרדיי הייחד בחדרה האוכל, והאינו
בידיהם שלובות. הטנקט, שאישו להזעם. מזון גאנט
גזרות המשק ומאות חילום גאנט. גאנט גאנט
בישרו טובות. היחסים עם הבריטים חתמיין לא
את החברים בכוח אל המילאות. בתל-זינען
הייט חרוי בשעת חילוב.
שבת השכום שבדרון לרפת, לחילה. הוא מיר ע
מוזעך את החברים. הוא גראה דהה על טוטו לעבר
העובדים בשדה, כדי להזכיר. ייטה. משחו צילצל
בפעמוני.

אותוليل שבת דמה ליתר לילות השבת
בליבר. החברים, בהרגלים הסטודיו סביב
מקלט הרדיי הייחד בחדרה האוכל, והאינו
לי"科尔-ירושליס". מהדורות חדשות לא
בישרו טובות. היחסים עם הבריטים חתמיין לא
והלכה. בתום המהדרה צפה החזאי שבת
רבות עם טמפרטורות גאותן מן הרגל.
שבת השכום שבדרון לרפת, לחילה. הוא מיר
כיוון שופא-הבהמות, ד"ר ברונו גריינברג (ויל) עמד
לבצע הוראות מלאות. אונס נהראן ואברהם בפלו

ממאורעות

"שבת השחורה"

האר ד'INI ג'ייכ', ומי
קינלאים טכלה מא

וְתִזְרַע
בְּשָׂמֶן גְּזֵר
הַמְּרַכְּזִים
בְּצִבְאִים
וְגֹפְרִים...
וְגֹפְרִים...